

ESO Cicle Superior EP 18-22 Febrer '08	DEPARTAMENT DE PASTORAL	 Sant Gabriel Barcelona
	REFLEXIÓ SETMANA 22 CURS 07/08	

(Dilluns)

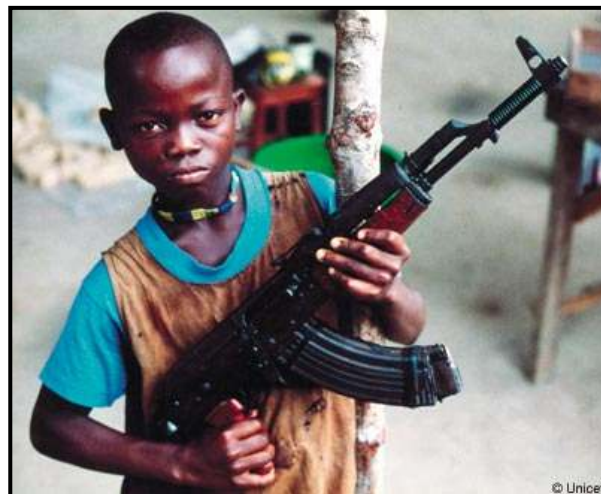
Més o menys conegudes, avui hi ha unes 32 guerres en el món. Totes sagnats. Totes mortíferes. D'algunes en tenim informació, altres, llargues a cops, estan ben amagades. Quasi mai se'n parla. Això no suavitza els drames humans, les morts, les mutilacions, la desfeta psicològica, la destrossa dels àmbits naturals i la violència que desencadenen en la ment i el cor de les persones. Passaran anys i la rancúnia, el desig de venjança i l'odi poden restar gravats de pares a fills. Joan Pau II va manifestar-se obertament en contra de les dues guerres de l'Iraq ! Especialment la segona. Les guerres és inhumana, mai soluciona res, tot ho traspasa. Aquell país es troba en el desastre actualment! Cada dia més morts, terrorisme, misèria, orfanat, odi, i a punt d'una lluita civil fratricida.

La llibertat de premsa, per més ben controlada que es vulgui tenir, tard o d'hora parla dels fets que succeeixen al món i que atempten a la mateixa dignitat i drets humans, com les tortures, els negocis d'armes, les traïcions, les conseqüències de determinats armaments que han emprat urani empobrit, el trauma psicològic de molts soldats, les bandes de para-militars que maten, torturen i destrossen al marge de qualsevol llei.

PREGÀRIA:

Senyor, com la pluja que baixa del cel, que arribi al meu cor aquella aigua que un dia vas prometre a la samaritana. El desert interior florirà.

Un cor desert és un cor molt malalt que necessita del teu do de sanació. El desert del cor és la possibilitat de viure i revivre des de dintre; aquesta és la única vida que perdura i sempre creix.

(Dimarts)

Des dels inicis de la història humana, sempre una guerra ha portat a una altra. Prou complexa que és la vida mateixa dels humans, que necessitaria tots els recursos per a fer-la sostenible i digna, que encara la guerra oberta o la guerra encoberta la dificultin de tal forma que la impossibilitin. On són la pau, el diàleg, el perdó, la raó, els drets de la persona, l'entesa i el pacte ?. Quin mal hi ha en els nostre cor que tants conflictes han d'acabar a bufetades? Quines buidors, quines absències, quins dèficits, quina violència. arrogància i afanys de fer el mal?.

El que és evident és que la pau és un tresor volgut per Déu, i que defensa la vida i la dignitat dels seus fills. I també que la guerra no és una necessitat, ni el camí just per afrontar les divergències. La guerra abans de tot radica en el nostre interior. La violència, el malestar, el desig, l'afany de lucre, l'orgull, les passions desordenades, i el mal de l'ànima són causes i motors dels desastres.

PREGÀRIA:

Por quien tiene su dignidad por los suelos, mientras nosotros podemos ir con la cabeza bien alta.

Por los que malviven en la miseria, mientras que nosotros malversamos el dinero en hacernos la vida más confortable.

Por aquellos que en su país viven encadenados, mientras el nuestro se cree libre.

Y por sus carceleros y verdugos, Porque, en el fondo, son los más desgraciados.

¡Danos, Señor, la fuerza de amar!

(Dimecres)

Durant aquest 2n Trimestre del curs volem fixar-nos en els valors del **compromís i la participació**.

Tots i cadascú de nosaltres és cridat a treballar i posar en joc les seves qualitats, les seves destresses i potencialitats personals per tal de millorar el món en el que vivim.

És la millor herència que podem deixar a les properes generacions: un món habitable, un món sostenible. Un món on la convivència i les relacions entre les persones siguin possibles; una terra on tothom tingui cabuda, i on les diferències vergonyants que avui trobem entre rics i pobre siguin totalment erradicades.

I jo, què hi posso en joc per aconseguir-ho?

PREGÀRIA:

Que la teva mirada sigui mirada clara,
sigui mirada d'infant, que transparenta l'ànima.

Que el teu somriure sigui somriure ample,
força que neix de dins, ganes que es contagien,
bon humor que doni sentit
al quefer de la teva jornada.

Que les teves paraules siguin valentes paraules,
que no amaguin la veritat
i no temin proclamar-la.
Que siguin la veu d'aquells que
ja no poden ni alçar-la.

Que les teves mans siguin mans entrelaçades,
mans amb unes altres esteses,
obertes, no solitàries.
Mans unides i fortes
que avui construeixin el demà.

Que el teu caminar sigui compartida caminada,
que cerqui obrir amb uns altres
petjades de nova esperança.

Que el teu camí acompanyi el caminar del poble
en marxa.

Que la teva vida sigui donació, perquè valgui la
pena ser viscuda i no gastada.

AMÉN (=QUE AIXÍ SIGUI)

(Dijous)

EL COMPROMÍS DE LA PREGÀRIA i de l'ACCIÓ.

La pregària enforteix l'esperit, autèntic motor de les teves actituds.

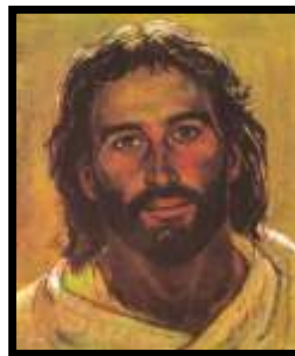
Podem pregar amb la paraula, amb la ment, amb el cor, amb l'intel·lecte, i totes són formes vàlides i valuoses de fer-ho. Amb la pregària intentarem que les nostres paraules arribin a la presència de Déu. No obstant això, el grau més alt de pregària l'obtenim quan traslladem la nostra pregària a l'acció, a la pràctica. No només digues en les teves oracions que t'estimes molt el proïsme: Mostra-ho!!!!Desmostra-ho amb la teva forma d'actuar.

La pregària és una poderosa i útil eina per a nosaltres mateixos, per a la reflexió personal,

per a contrarrestar la nostra soledat... Quan preguem ho hem de fer sincerament. Si les nostres intencions són buides, les nostres paraules també ho seran.

PREGÀRIA:

Senyor, caminaré a descalç,
amb l'únic goig
de saber que ets el meu tresor.
Pren les meves mans, fes-les acollidores
Pren el meu cor, fes-ho ardent.
Pren els meus peus, fes-los incansables.
Pren els meus ulls, fes-los transparents.
Pren les meves hores grises, fes-les novetat.
Fes-te company inseparable
de les meves caigudes i tribulacions.

Espai de Pregària

***Al col·legi,
ens trobem tots
els divendres,
de 17'15 a 17'35***

(Divendres)

Un home va parlar amb el Senyor sobre el cel i l'infern. El Senyor li va dir a aquest home: "Vine, et mostraré l'infern". Van entrar en una habitació on un grup de persones es trobaven assegudes al voltant d'una enorme olla de guisat. Tots estaven desesperats i morts de fam. Cada persona sostenia una cullera que tocava l'olla, però cada cullera tenia un mànec molt més llarg que el seu propi braç, de tal manera que no podia utilitzar-se per a portar el guisat a les seves boques. El patiment era terrible.

"Vine, ara et mostraré el cel", va dir el Senyor, després d'un temps. Van entrar en una altra habitació, idèntica a la primera (l'olla de guisat, el grup de persones, les mateixes culleres amb mànec llarg). No obstant, allí tots estaven feliços i ben alimentats.

"No comprenc", va dir l'home. "Perquè estan feliços aquí, si en l'altra habitació es senten miserables i tot és igual que a l'infern?" El Senyor va somriure. "Ah, és senzill", va respondre. "Aquí han après a alimentar-se mútuament". És a dir, mentre que en l'infern cada un vol menjar amb la seva cullera i no és capaç de compartir amb els altres, en el cel cada un pensa primer en el germà i amb la seva pròpia cullera l'alimenta a l'altre...

PREGÀRIA:

Senyor, aquí em tens,
per tal de complir la teva voluntat.